

Jak dostat

tatínka

do

karantény

VOJTĚCH
BERNATSKÝ

Jak dostat tatínka do karantény

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Vojtěch Bernatský
Jak dostat tatínka do karantény – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VOJTĚCH BERNATSKÝ

**JAK DOSTAT TATÍNKA
DO KARANTÉNY**

máma

Maminko, jsi má jediná
Pořád a stále
Jsi rozkvetlá krajina
Milujíc vůně a barvy dále

Jsi srdcem, jsi vzpomínkou
Na věky věků
Jsi nejlepší maminkou
Do posledního dechu

táta

Děkuji Ti, tati
Děkuji a cítím vděčnost
Děkuji za Tvoje zlaté srdce
Děkuji a věřím ve Tvou věčnost

Jsem kousek z Tebe
A ty se ve mně vidíš
Jsme jeden dobrý celek
Co jednou zaseješ, pak sklídíš

Věnováno mámě a tátovi, manželčným rodičům a strejdovi a tetě, kteří stejně jako miliony ostatních babiček a dědečků přišli ze dne na den o kontakt a především pohlazení a objetí se svými nejbližšími.

JEŠTĚ NEŽ K NÁM PŘIJDETE NA NÁVŠTĚVU...

„Matýsku, o čem je vlastně tahle moje třetí kniha?“ „O ničem, tati. Teda vlastně o všem.“

A je to. On to ten náš kluk do puntíku vystihl. Obyčejný, ale vlastně i neobyčejný život jedné trochu bláznivé rodiny v době plně nepoznaných a nečekaných situací a okamžiků. Deník a svědectví o něčem, na co už, doufám, brzy budeme jen vzpomínat. Důkaz, že i v nelehkých dnech, týdnech a měsících se dá žít s úsměvem a radostí. Možná ještě více než v předchozích dvou denících se tu mísí dva emocionální protipóly. Smích střídá smutek a smutek se díky dětské energii nečekaně rychle zase mění v radost ze života. A tak to jde pořád dokola. Jsem moc rád, že jsem si tu nelehkou dobu koronavirové pandemie svojí rodinnou formou zdokumentoval. A bude mi ctí vás potřetí pozvat k nám domů. Pohoštění, bohatý program a dobrá nálada zaručeny. I když se zřejmě bude hodit i malý kapesník. A navíc si to díky QR kódům můžete vychutnat více smysly. Tak vás tedy vítám a ze srdce doufám, že se vám i tahle návštěva bude líbit. Hezkou zábavu!

VOJTĚCH BERNATSKÝ

2022

NEBESKÁ KAŠE A REKLAMA NA KALHOTKY

Tak rychle nám to letí. V 8.59 ráno přesně před čtyřmi lety jsme na sebe poprvé mrkli a od té doby jsme pořád na stejné vlně. Jsem tak moc šťastný, že jsme tě potkali. Že sis nás prostě vybral. Že ses nám stal. Tak všechno nejlepší, pupíčku. Náš Matyáš má čtyři roky a my slavíme jen ve čtyřech, bez babiček a dědečků. Koronáč nás rozděluje, korunáč nám kazí život, korunáč je zlý, zákeřný a krvelačný.

Ráno se synovi moc nechtělo do školky, a abych odvedl pozornost, povídám: „Máto, vezmi si tuhle krabičku a naber mi do ní při obědě dvě lžičky té výborné ovesné kašičky. Ať večer můžeme pořádně oslavit tvoje narozeniny. Já ji mám moc rád.“ Kluk dostal úkol a atmosféra byla hned lepší. To jsem netušil, co mě čeká. On to vzal skutečně z gruntu a podle vyprávění paní učitelky odešel před obědem do kuchyně a s gestikulací a mimikou sobě vlastní vysvětlil paní kuchařce, že táta tu kaši miluje, a prosil ji, aby mu naplnila celou krabici. Kuchařka se prý už po pár sekundách válela v kuchyni smíchy na zemi a malému vyjednávači dala v pytlíku i drcenou čokoládu a lískové oříšky. Měli byste vidět ten vítězný výraz v jeho tváři, když vycházel ze třídy a nesl mi oběd, večeři i snídani. Z toho kluka fakt něco bude. Jo a kaše byla výborná!

Eliška už zase křičí: „Tati, tati, v rádiu je tvoje oblíbená reklama.“ Samozřejmě to myslí ironicky... Slečna Barbora se zamilovala do menstruačních kalhotek. To je jistě velmi netradiční vztah. Ještě větší šílenost je ovšem druhá verze, kdy Barboře koupil menstruační kalhotky její přítel. Už teď se těším na případnou třetí

verzi, kdy Barboře věnuje kalhotky prozíravý tatínek. Tohle tutově vymýšlel hvězdný tým Máry Prchala.

No, nenudíme se. Takhle doba je hustá. Rok 2020 je zlým snem, ze kterého bychom se chtěli všichni ráno probudit. Ale sen to není. Je to realita, kterou teď všichni se svými rodinami žijeme. A musíme žít. Je mi 45 roků, děti rostou a za normálních okolností by to byl ideální čas na cestování a užívání si života bez větších starostí. Bohužel je to jinak, ale přes všechno to nepříjemné a pro nás všechny nové se pořád držíme. Jsme silná čtyřka a já si čím dál tím víc uvědomuji, že nic dalšího vlastně nepotřebuji. Hrajeme hry, zpíváme si a věříme v návrat lepších časů.

I když... Samozřejmě se to občas podepisuje i na vřelosti našeho vztahu s manželkou. Teď už to není „na zdraví, miláčku“, teď je to „už nekejchej, to je hrozný, nebo aspoň kejchej miň hlasitě“. **Dřív mi třeba řekla: „Já tě na tom záchůdku přivřu, jo, Vojti?“ A teď? „Proč se na tom záchodě nezavíráš? Smrdí celá předsíň.“** Ale není prostor pro paniku. Pořád se milujeme a tohle jemné hašteření je jen jasným důkazem, že jsme normální smrtelníci, a ne levanduloví, fialkoví a bezchybní andělé, za které jsme se možná ze začátku považovali.

ŠPROSI, CHMELOUNI A PÍČICE

„Máťo, pojd' se s námi vyfotit.“ „Fuuuuuj, tady to smrdí jako suchej pokepučovanéj hambáč.“ A Eliška na to: „Ale tady vážně něco smrdí.“ A ten malej had suše odvětí: „Já jsem si prdnuł, ale krásně.“ I jeho výraz by tomu celkem odpovídal.

Jedeme teď doma hlavně zvířata. **Když jsme Máťu vedli ze školky, povídá Eliška: „Tam na keři je nějakej ptáček, co nelítá.“ A Máťa si jen tak pod nosem procedil: „Tak to bude tutově tučňák.“** To mi připomnělo dávnou historku z televize. Před zahájením olympijských her v Turíně jsem e-mailem komunikoval s kolegyněmi v Praze. V rámci e-mailu jsem uvedl, že letos budu provázet hry s Bažantem. Dodnes si pamatuji odpověď: „To myslíte vážně? Tak to je mazec, že si nemůžete ani odběhnout na záchod. Držte se, Vojto!“ Já samozřejmě myslel Jakuba Bažanta, který byl v moderování olympijského studia skutečným bažantem. Moderoval ho totiž poprvé. Anebo ten slovenský moderátor: „A teraz si môžete pozriet rozprávku o psíkovi a opičke.... Pardon o opičke.“ Stane se.

V duchu zvířecí epochy jsme po dlouhé době splnili dětem přání a vyrazili jsme do pražské zoo. Máťu dost zaujali ŠPROSI, ŠELMOVITÉ KOČKY a CHMELOUN. To není tatínek-pivař, ale chameleon.

S intenzitou a hlasitostí sobě vlastní nám taky vysvětloval, že hroší v té chlupaté vodě vydrží tak dlouho, protože si ji ohřívají prdíkami. A prdíky jsou samozřejmě teplé. Dali jsme si tradičně párek v rohlíku s KEPUČEM a všechno jsme zakončili u výběhu koně PŘEŽRALSKÉHO. Když jsem tuhle zoologickou historku zveřejnil na instagramu, přišla mi doslova plejáda reakcí a dětských novotvarů. A netýkaly se zdaleka jen zvířat. Tady je pár nejlepších:

Škabety s kepčukem.

My zase doma chováme fretku. Ještě že jsem nebyla u toho, když dcera kolegyně tvrdila učitelkám ve školce, že teta má doma v kleci zavřenou FETKU.

Můžete ještě zajít k PAPIŇÁKŮM.

Dcera zase říkala místo čepice – PÍČICE. Zažili jsme horké chvílky.

A bacha na žralouny a kolkodýly!!!

A verbloud nebyl?

Já jsem měla nejoblíbenější zvíře klochtana. Kombinace klokana a lachtana. Zřejmě jsem se radovala jak u výběhu, tak u bazénu.

U nás vede kydr!!! A chytají ho kombojové.

Naše děti milovaly POKKOT (kompot).

Miminko ovečky bylo u nás ohňátko.

U nás byla lokomotýla.

Taky vzpomínám u dětí na škopivy (kopřivy) a škoví (křoví).

URŠULA S ÚLEM V NOSE

Zažíváme teď v rodině příběh jedné velké lásky, podle kterého asi napíšu další knihu. Právě dnes dospěl do finále. Ale žádná slast to rozhodně nebyla. Sestra mojí ženy Klárka se konečně po více než roce mohla vrátit za svým manželem Byungem do Kalifornie. Že se tak dlouho neviděli, způsobily byrokracie, koronavirus a lidská pochybení. Láska na dálku ovšem vydržela a americký Korejec s českou Američankou se zase mohli obejmout. Trvalo to tak moc dlouho, ale příběh má happy end. Vlastně jako v Hollywoodu, který leží jen kousek od jejich amerického sídla. Celá rodina máme slzy v očích. Manželé Leeovi jsou zase spolu. Česko-korejská láska pokračuje.

A rodinným emocím není zdaleka konec. Připouštím, že i já jsem v téhle blbě době mnohem citlivější. A stačí mi málo. Třeba jedna ne úplně kvalitní fotka, kterou mi poslal můj táta Vojta. Vyfotil se přes zrcadlo a poslal se nám zvěčněný jako poděkování za dárečky k narozeninám. Na té fotce bylo všechno, co od nás dostal. Kraťasy a bunda, oboje měl samozřejmě na sobě. A i ta bankovka, která byla původně v obálce. Tak ještě jednou vše nej a hlavně zdraví, tati. Svoje první selfie v životě jsi ve svých čerstvých sedmasedmdesáti letech zvládl bravurně. A zároveň jsi mě už pokolikáté dohnal k slzám.

Jo a když už jsme u našich rodičů. Představte si, že tchyni Marcellu píchla v noci hned dvakrát do rtu vosu. Asi si spletla její nosní dírky s nějakým hnízdem nebo úlem. Je to docela symbolické, protože mamince mojí manželky neřekneme jinak než Májo. Prostě nikdo z nás neměl tušení, že v dálce stojí její úl. No a ten ret jí

kvůli alergické reakci napuchl do obřích rozměrů. Když nám ráno poslala fotku, myslel jsem, že je to herečka Uršula Kluková. Pusa samozřejmě po nějaké době splaskla, ale Uršula s námi ještě nějaký ten den pomyslně zůstala.

Představte si, že jsem byl pozván do svého oblíbeného pořadu Show Jana Krause. Moje maminka, která žije ve Švédsku, mi den před natáčením volala, že z televize zaslechla, s kým tam jako host budu. Tvrdila mi, že se mnou bude na červené pohovce sedět i herečka Uršula Kluková. Jaké bylo mé překvapení, když jsem se na gauči setkal sice s herečkou, ale ne Klukovou, nýbrž Michaelou Kuklovou. V prvních minutách svého rozhovoru jsem se nemohl přestat smát. Díky, mami! A zdravíme i Uršulu, které muselo na konci září roku 2020 slušně bzučet v uších.

TOHLE SE OČURAT NEDÁ

„Eliško, co to máš?“ „To je hypnotizér a teď s ním zhypnotizuju Máťu.“ Co ta naše holka nevymyslí? Našla kus umělé hmoty a nakreslila na něj zmenšující se kruhy. Nastavila je na Matyáše a povídá: „Jak se jmenuješ, chlapečku?“ A kluk zjevně poba- ven jejím temným hlasem odpovídá: „Matyáááš Bernatskýýý.“ „A jaké je tvé největší tajemství?“ Chvilí se zamyslí a říká: „Ču- rám do bazénu.“ No řeknu vám, že když jsem to z kuchyně za- slechl, málem jsem se smíchy taky počural.

U téhle přirozené lidské potřeby bych se s dovolením ještě na chvíli zastavil. Pamatuji se na vyprávění jednoho kolegy z naší redakce, který na olympijských hrách ve Vancouveru komentoval akrobatické lyžování. Na komentátorské stanoviště musel vyšlapat bezmála 300 schodů! Jenže toalety byly umístěny pouze dole pod nimi. Při několikahodinovém vysílání jaksí nezbýval čas, takže malou potřebu musel vykonat do láhve od Coca-Coly otočen v malém komentátorském kutlochu zády k tribuně, směrem ke dveřím. No a když byl zrovna v nejlepším, vrazila dovnitř slečna, která mu chtěla předat vytištěné výsledky kvalifikace... Jak rychle otevřela, stejně tak i zavřela. A od té doby už ji kolega nikdy v životě neviděl.

Mimochodem i já jsem zažil podobný pocit. Už hodně dávno jsme jeli s kamarádem nočním vlakem z Prahy do Ostravy. Byl to Košičan, a tak i výpravčí byl Slovák. Jako dnes si pamatuji, jak říkal, že zožral volaký šalátik a že ho strašně bolí brucho. Zároveň se zmínil o tom, že v Olomouci řádí banda zlodějů, kteří dokážou otevřít i zamčené kupé a kradou peněženky i batožinu, tedy tašky a kufry. Tak jsme se s kámošem zavřeli na všechny petlice a zámky a ulehli jsme na palandě k spánku. Jenže právě někde u Olomouce se mi začalo chtít strašně na malou. Představil jsem si, jak mě přepadává ta banda zlodějů a unáší mě do svojí jeskyně, a tak jsem popadl prázdnou láhev od jablečného džusu a problém byl vyřešen. Ještě že mám lehké spaní, jinak bych o dvě hodiny později nezabránil tomu, aby si dal kamarád Petr místo lahodného doušku vychlazeného džusu úplně jinou pochoutku.

PUNTÍKOVANÝ MASO A ZAPNUTEJ KLOPÁK

Tak a jsme zase ve skoro stejných kaších jako na jaře. Všechno je zavřené, včetně moj oblíbené haly na tenis i naší skoro rodinné restaurace, a Eliška už zase jede online výuku. Já u toho nemůžu být, protože bych některé ty děti asi po chvilce začal škrtit. Obzvlášť jeden chlapec byl dnes značně neodbytný. To jeho pisklavé „paní učitelko“ zaznělo během dvou hodin snad stokrát. Fakt jsem byl blízko tomu, aby se mi splašila kladiva. Až bude papež František hledat někoho na svatořečení, navrhnou naši paní učitelku. Ta je podle mě už teď SVATÁ. Školka našťestí ještě funguje, a tak si Máťa pohrá s kámoši, a když jsme ho vyzvedávali, pochlubil se nám, že měli k obědu palačinkovou polívku a puntíkovaný maso. Samozřejmě nás zajímalo, co to v překladu vlastně bylo. Po zhlédnutí jídelního rozvrhu na internetu jsme se docela pobavili. Dnes se totiž podávala celestinská polévka a grilovaný rybí karbanátek. To je podobné, jako když Eliška nedávno při luštění dětské křížovky napsala, že maso prodává ŘEZBÁŘ. **„Matýsku, víš, co jsem dneska dělala?“ ptá se manželka cestou domů ze školky. „Vařila jsem zelňačku.“ „A proč?“ povídá ten náš milovník puntíkovaného masa. „Aby smrděl celej barák?“**

Opoledne jsme s dětmi zůstali sami doma. Manželka si potřebovala něco zařídit. Asi hodku byla Tlapková patrola, pak jsme stavěli z lega dům pro křečka Artura a taky jsme snědli pytlík sušených brusinek a banánů. K tomu jsme přikusovali čokoládu a čerstvou hrušku s makovým loupákem. Jo a zapíjeli jsme to studeným kakaem. Ještěže to manželka neví, tutově by chtěla dát klukovi z preventivních důvodů na noc plenu. Že já vždycky

sklouznu k těmhle žinantním tématům... Ale i o tom je holt život. Třeba ta moje oblíbená historka, kterou mi několikrát vyprávěl legendární slovenský sportovní komentátor Karol Polák. Naše profese ho v dobrém slova smyslu trochu deformovala. Tudiž nekomentoval jen, když seděl za mikrofonem, ale i když vykonával naprosto běžné činnosti. Jednou moderoval velký revuální večer a těsně před začátkem se mu chtělo na velkou. Už měl ale v klopě saka zapnutý mikrofon, takzvaný klopák. Odběhl tedy na WC, kde s oblibou sobě vlastní své úsilí patřičně okomentoval. Diváci v přeplněném sále tedy slyšeli jeho výkon v přímém přenosu a náležitě si to užívali: „Ajajaj, to už som potreboval. To bolo za minútu dvanásť. No, uff, pekne ma bolelo bruško. Bol som po obede voľaký omrmlaný a rozďabeny... Ale teraz už je to lepšie. Ešte sa poriadne utriem, taaaak, ešte spláchneme, ruky umyť a pozor, nesmiem zabudnúť zapnúť nohavice. To by bolo prekvapenie...“ Co vám budu povídat. V momentě, kdy vstoupil na jeviště, se lidi váleli smíchy pod stoly. Karol byl nadšený, že už jeho příchod vyvolal takovou odezvu, a vše zahájil slovy: „Dámy a páni, vitajte. Čaká nás večer plný prekvapení.“ Aniž by tušil, že to největší překvapení už před chvílí proběhlo.

KUŽE LÍNÁ NÁS NENECHÁ NA POLIČKÁCH

Já mám takovou radost! Představte si, že jsem byl konečně objeven. Díky hlasům vás čtenářů a asi trochu i diváků jsem se svým Dvojitátou vyhrál v rámci tradiční ankety Kniha roku právě kategorii Objev roku. Tak moc si toho vážím. Asi i víc než třeba Týtý. Tohle jsem vážně, ale skutečně vážně nečekal. Naše Eliška v tomhle ohledu zatím malinko pokulhává. Zrovna včera nám na papír ve svém pokoji napsala, že by si přála KUŽELINAGYMNASTIKU. Jo, přesně takhle i s hrubkou, dohromady a ještě k tomu velkými písmeny. Když k tomu manželka přišla, notnou chvíli si myslela, že je naše dcera prostě na gymnastiku kůže líná. Jak je ten mateřský jazyk krásný. Ona má teď, holčička, vůbec pěkné a zaznamenaníhodné okamžiky. Když jsme si povídali o Praze a jejích pamětihodnostech, žena se jí zeptala: „A co je na kopci nad Vltavou? Nooo, co se stavělo záměrně na kopci?“ Rebelka se hluboce nadechla a povídá: „Čínská zed?“ A taky už začíná po mamince nakukovat do světa módy. Jak jinak si vysvětlit její vyloženě dámskou reakci na dnešní procházce? **„Tati, já chci do toho lesa tam vzadu.“ „Eli, tam to není moc hezký. Tam jsou odpadky.“ „Cože? Jaký podpatky?“**

Jsme zase v době, kdy každá takováto drobnost, která vykouzlí úsměv na tváři, pomáhá. Třeba ten její dnešní obraz. Frida zase vstala z mrtvých a nakreslila velké zlaté „V“ s duhovými tryskami, které jakoby proudí vesmírem a zanechává za sebou zlatý hvězdný prach. Obrázek nazvala Nadpozemské vítězství a asi si dokážete představit, jak moc nás to obzvlášť teď dostalo. Podobně jako e-mail od její paní učitelky, se kterou se nějakou dobu bude vídat zase jen přes obrazovku počítače:

Děkuji Vám za zprávu ke konzultacím i za poděkování, které mne moc potěšilo. Jen stručně píší „postřehy“ k Elišce – šikovná, pracovitá, milá, vstřícná, upovídaná, občas trochu nepozorná, ale jinak moc fajn slečna. Pokud byste potřebovali cokoliiv řešit, jsem Vám k dispozici. Přeji Vám i celé rodině hlavně zdraví a krásný víkend.

Jak říkám, každá drobnost, každé fóreček, každé vlídné slovo a úsměv... To je to, co teď potřebujeme. Projevy našich státníků nesleduji, ale kdybych byl náhodou někdy prezidentem, asi bych v tuhle chvíli řekl národu něco v tomhle duchu: Mějme se rádi, držme se a neztrácejme úsměv a optimismus. Ještě víc než kdy jindy teď platí, že pravda, láska, pokora, zdravý duch a selský rozum zvítězí nad lží, hloupostí, nabubřelostí, ješitností, egoismem, nenávisí a věřím, že i nad touto nemocí. Mimochodem, když už jsme u hlavy státu... Zrovna včera říkala manželka Matýskovi: „Ty

jediný budeš držet to naše příjmení. Eliška se vdá a změní se jí. Teda pokud si ho nezměníš.“ Máťa chvíli koukal a pak z něj vypadlo: „Ale Miloš Zeman se určitě jmenovat nebudu. To by mojí manželce říkali dobrý den, paní Milošková.“ Neměli jsme absolutně sílu cokoliv namítnout.

My proti trudnomyslnosti děláme doma maximum. Hrajeme prší nebo člorbdo a představte si, že já netrpělivý Rychloň Schnellinger jsem pět hodin chlapečkovi skládal z lega velké dopravní letadlo. No jo, jenže když se pak podíváte na tu nekonečnou radost v jeho očích, veškeré útrapy během heroického skládacího výkonu jdou samozřejmě stranou. Koukáme taky na pohádky. Zrovna ráno chtěl Máťa už podruhé českou filmovou klasiku – MUMIE, postrach ulice. A taky nás v okamžicích krize ujišťuje, že se v jeho přítomnosti nemusíme bát: „Neboj, tati. Já vás nenechám na POLIČKÁCH.“

A JE VYMALOVÁNO!!!

„Hele, když už nechcete spát, tak nás ještě chvíli nechejte s mamkou tady v ložnici a běžte si dolů třeba malovat,“ povídám dětem a doufám, že nás aspoň na chvíli nechají vzpomenout na to, co znamená takové to ranní domácí manželské hašteření. K ničemu zásadnímu nedošlo, oba jsme byli nervózní z toho, jak jsou dole ticho. Vyčistili jsme si tedy zuby a pomalu a s obavami sešli po schodech do obýváku. Takhle, mám radost, že děti splnily, co jsme jim zadali. Skutečně si krásně malovaly, ale místo na papír hodily pár fantastických kreseb na naši barovou stěnu. Podívali jsme se s manželkou na sebe, pak na stěnu, pak na sebe a zase na stěnu a usoudili jsme, že je to vlastně fajn. Ta zídka byla dost fádni a navíc budeme stejně brzy malovat. A ještě si můžeme říct, že nás děti skutečně poslouchají na slovo. Jen to ranní hašteření mi asi bude celý den chybět.

Jak jsem byl nevybouřenej, vymyslel jsem nový způsob, jak si i ve skoro karanténě udržovat kondičku. Stačí jenom hadr na podlahu a odhodlání. Stoupnete si na něj a krouživými pohyby se na něm pohybujete po místnosti. Posilujete tak celé tělo a zároveň fantasticky vyleštíte podlahu. Prostě dvě dávky. Pokud máte doma koberce, musíte se holt vybít už ráno.

„Nebudem házet sousedům na dům toaletáky?“ Kam na to ten kluk chodí? Je úžasné, jak je ve svých čtyřech letech pohotoví. Před chvílí si sedl obráceně na židli a hrál si na pilota. Tady je přesný přepis našeho rozhovoru: „**Pane pilote, kam letíte?**“ „**Je pátek, takže do Ruska.**“ „**A proč do Ruska?**“ „**Teda do Anglie.**“ „**No, to je lepší. A proč do Anglie?**“ „**Odlítám do Anglie,**